

že se jeho myšlenky, jeho vzpomínky zhmotňují a přehrávají na hladině.

Viděl sám sebe, jak stojí dole u jezera. Byl teplý letní den před rokem a půl. Stál se založenýma rukama čelem k jezeru.

„Nejde to jinak,“ říkal právě někomu za sebou „Zkoušel jsem se s otcem domluvit, ale znáš ho. Je hrdý. Neustoupí. Mezi námi to musí skončit, jiné řešení není...“ Hlas se mu chvěl, když pronášel ta slova. Přemáhal slzy, ale oči ho pálily.

Otočil se a pohlédl do tváře dívky, která stála za ním. Byly na ní znát první známky těhotenství, pokud jste se zaměřili na jisté partie. On by si ale ničeho nevšiml, kdyby mu to včera sama neřekla. Nyní se tiše rozplakala a slzy jí po tvářích stékaly do západří, které odhaloval stříh jejích jednoduchých služebních šatů.

„Věděla jsem to,“ vydala ze sebe mezi vzlyky. „Věděla jsem, že to nemůže dobře dopadnout.“

Ano, i on už od začátku tušil, že se mu otce nepodaří přesvědčit. Jeho velká láska ke služebné dívce nemohla být dostatečným důvodem k tomu, aby dostal otcovské požehnání a směl ji pojmout za ženu. Tušil, že ani očekávané dítě otce neobměkčí, aby svůj názor změnil. Jeho potomek a dědic musel být ze šlechtické krve. „Z pravé šlechtické krve,“ opakoval v té době otec. „A ne aby matka mého vnoučete byla obyčejná vesnická holka.“

Po vyhrocené výměně názorů však otec svolil aspoň k tomu, že se o své vnouče postará, zajistí dítě i jeho matku. Měl však podmínku. Jeho syn svou milovanou dívku už nikdy neuvidí a nesmí pátrat ani po dítěti. Až se dítě později začne zajímat o to, kdo byl jeho otcem, bude mu řečeno, že zemřel krátce

po jeho narození. Třeba na souchotiny, to už je jedno, něco se vymyslí. Hlavní je, že se o tom skandálním poměru a té podobnosti nikdo nedozví. A právě o této podmínce mladík nyní řekl dívce. Jakmile ho vyslechla, přestala plakat a podívala se na něj.

„Harolde,“ řekla a upínala slzami zastřený pohled do jeho tmavých očí. „Ty mi tedy říkáš, že se už nikdy neuvidíme?“

Pomalu přikývl. I ubrečená je pořád krásná, pomyslel si. Tak zranitelná a tak jiná než dívky, které dosud poznal. Před ní měl už nejméně půl tuctu vesničanek. Některé z nich také sloužily na hradě, než na to jeho otec přišel a vyhodil je. Některé navštívily jeho postel vícekrát, některé jen jednou – to když ho to s nimi nebavilo. Střídal se. Jedna za druhou. Byla to jen zábava, vytržení z nudného života mezi chladnými zdmi hradu, nic víc. Ale potom, přede dvěma roky, když mu bylo čtyřiaadvacet let, vstoupila do jeho života ona.

Bylo jí devatenáct a vypadala jako anděl. Možná za to mohly její modré oči, možná ty světle hnědé vlasy... Ne, byly to oči. Takové nikdy předtím neviděl. Ilinca nezapadala mezi všechny ty tmavooké a tmavovlasé dívky, podobně jako jeho anglicky znějící jméno nezapadalo mezi všechny ty Grigory a Mihase.

Otec mu jednou vysvětlil, že mu dal jméno po dědečkovi, jehož otec, tedy Haroldův pradědeček, byl velkým obdivovatelem Harolda Godwinsona, anglického krále z jedenáctého století. Ten se proslavil především tím, že byl v roce 1066 poražen Vilémem Dobyvatelem v bitvě u Hastings, kde také padl. Čím si právě tento panovník vysloužil pradědečkův obdiv, po tom Harold nikdy nepátral. O historii a hnutí mysli příbuzenstva se příliš nezajímal.